

MAIŠTINGOJI KARALIENE

EMILY R. KING

Alma littera

1

Sniego kepure užkloti kalnai skrodžia pelenų spalvos dangų, dantytos jų viršūnės yra perlų spalvos, it ernio iltys. Šaltas vėjas man gelia plikus skruostus ir nuogas rankas. Sniego nuklotas šventyklos kiemas tuščias, jame nėra kitų šventyklos dukterų ir seserų. Su manim tėra mano geriausia draugė.

– Smok man čia, – Džėja rodo sau į kaklą.

Susiraukiu ir tvirčiau suspaudžiu savo bambukinę lazdą.

– Dariau tai tūkstančius kartų, – priduria ji. – Kalinda, pasitikėk manim.

Visoje šventykloje Džėja yra vienintelė dukra, kuria aš pasitikiu, todėl užsimojusi kertu lazda jai į gerklę, šveičiu lanku iš šono. Džėja abiem rankom sustabdo mano puolimą ir trūkteli lazdą atgal. Nepaleidžiu kito lazdos galo, todėl kartu nutempia ir mane. Džėja trūkteli į viršų, išplėšia lazdą man iš rankų ir ploja galu per mentikaulius. Bambukas dusliai pokšteli, o aš suklumpu sniege ant kelių.

Džėja išsitiesia visu ūgiu, nors yra galva žemesnė už mane.

– Reikėjo paleisti.

Sukandu dantis. Džėja nesipuikuoja. Ji žino, kad turiu įvaldyti šį judesį, ir ne jį vieną, – ir jau būčiau juos išmokusi, jei nebūčiau tiek metų gulėjusi lovoje prikaustyta ligos. Pagaliau mano sveikata pasitaisė, bet pažangos nematyti.

Atsistuju ant kojų, mano nugarai suduotas kone toks pat smūgis kaip ir išdidumui.

– Dar kartą.

Džėja paduoda man lazda ir patrina rankas norėdama sušilti. Matyt, savo ankstesniuose gyvenimuose neįtikėtinai pasitarnavau dievams, kad apdovanojo mane tokia drauge. Ji treniruosis su manim šaltyje tiek, kiek tik paprašysiu, net ir košiama žiemiškų Alpanų kalnų vėjų.

Vėl puolu ją lazda. Džėja ją sugauna ir trūkteli atgal, nedvediodama ir netausodama jėgų. Aš nepaleidžiu, spaudžiame lazda stovėdamos viena priešais kitą, žvarbiame ore tarp mūsų maišosi sidabrinė iškvepiama migla. Mano sąmonė apmiršta. Prisimenu paskutinę skaitytą knygą, paskutinį pieštą piešinį, bet nepamenu, ką daryti toliau.

– Greitai pasuk ir trauk, – primena man Džėja.

Mikliai pasuku lazda. Džėjos riešai nepajėgia atkartoti judesio, ir jai tenka paleisti. Pagaliau paėmiau viršų. Trumpiau suėmusi lazda bedu galu jai į krūtinę. Mergina nusvirduliuoja atbula ir slysteli ant leduko. Pastveriu ją už rankos, kad nepargriūtų.

– Atsiprašau, – tariu. – Reikėjo tave perspėti.

– Aš būčiau pasielgusi taip pat. – Džėjos lūpų kampučiuose kirba šypsena. – Bet būčiau leidusi tau pargriūti.

Ir teisingai. Negaliu būti nepasiruošusi rytoj laukiantiems pirmiesiems gebėjimų išbandymams, nes varžovės išjuoks mane iš ringo. Man jau pakako pažeminimo, kad teko treniruotis įžanginiame lygyje su jaunesnėmis merginomis, ir dar joms nusi-leisti. Prieš dvi dienas pagaliau laimėjau kovą ir buvau perkelta į savo amžiaus grupę, bet, palyginti su kitomis aštuoniolikmetėmis, tebesu nepatyrusi.

Atbula ranka perbraukiu sau per kaktą ir lengviau atsidūstu, nes ji vėsi. Mano sveikata pasitaisė nuo tada, kai slaugytoja Baka

sumaišė pirmąją mikstūrą, numušančią mane kamuojančią karštinę, bet man reikia padirbėti, kad pavyčiau prarastą laiką ir įrodyčiau, jog nesu iš kelmo spirta.

– Dar kartelį? – paklausiu.

Džėja nusibraukia nuo akių juodus plaukus ir paima iš manęs lazda.

– Šįkart tu pabandyk mane sustabdyti, – taria.

Išsišiepusi priimu jos iššūkį. Džėja žino, kad gynybiniai veiksmai yra mano aistra. Ji stengiasi sustiprinti mano pasitikėjimą savo koviniais gebėjimais ir, šlovė dievams, už tai ją myliu.

Už aukštos akmeninės šventyklos sienos pasigirsta skardus triukšmas, tarsi kas traiškytų akmenis. Mes sustingstame ir paskreipiame ausis į vėjo nešamus garsus.

Džėja sugauna mano žvilgsnį.

– Vežimai.

Tai sakydama ji turi omeny svečius – tiksliau, vyrus. Atidžiau įsiklausau artėjančių garsų. Kitą lytį gaubia daugybė paslapčių, bet man labiau smalsu nei baisu. Pastveriu savo laidynę ir patraukiu link vartų.

– Kali, palauk! – Džėja timpteli mane už rankos. – Negali viena išeiti iš šventyklos teritorijos.

– Tai eime kartu.

Ji sunerimusi sukanda apatinę lūpą. Aš žiūriu į vartus. Turime nedaug laiko. Seserys pamatys, kad mudvi pradingome, ir išeis mūsų ieškoti. Šventykla buvo pastatyta be langų, kad geriau atlaikytų ilgą žiemą ir saugotų mūsų nekaltumą – arba neišmanymą. Tai yra mūsų pirmoji ir galbūt vienintelė proga pamatyti atvykstančiųjų vilkstinę.

Džėja dirsteli į vartus.

– Gerai. Paskubėkim.

Atidariusios vartus nulekiame per uolienų atodangą virš kelio, vienintelio vedančio į Samijos šventyklą. Pritupiu už kalnų krūmokšnio, visi mano pojūčiai įtempti it styga. Džėja įsitaiso greta, virpėdama stingdančiame vėjyje. Nenutrūkstantis bildėjimas vis garsėja. Įsidedu į laidynę akmenį. Seserys perspėjo mus apie gretimuose urvuose besislapstančius butas. Niekas nematė tų tamsiųjų galias valdančių blogio demonų, bet noriu būti viskam pasiruošusi.

Į mūsų regos lauką įrieda karavanas, ilga eilė arklių tempiamų vežimų, prikrautų įvairiausių prekių. Man iš alkio sugurgia pilvas. Paskutinį kartą šviežių produktų sulaukėme prieš tris mėnesius.

Džėja niukteli mane alkūne.

– Kali, žiūrėk.

Per kelią darda auksiniais lapais papuošta karieta apvaliu stogu, tempiama baltų žirgų. Auksinė karieta yra pats nuostabiausias mano matytas dalykas, bet mane nukrečia šiurpas. Nėra jokios abejonės, kas sėdi karietoje. Į Samiją atvyksta imperijos elito atstovas, o šventyklos rėmėjai iš apačioje besidriekiančio slėnio į kelią išsiruošia tik dėl vienos priežasties. Pasirinkimo.

Džėja taip susiraukia, kad jai ant apatinės lūpos tilptų nutūpti gervė. Mane paridžanos tikėjimo seserija augino nuo pat kūdikystės, bet Džėja į šventyklą buvo atvežta aštuonerių. Kai ji pasidalijo su manim kraupiais savo vaikystės prisiminimais, pasikui man dar kelias dienas suko pilvą.

Mūsų akiratin patenka keli raiteliai. Man greičiau suplaka širdis. Pirmasis karys matyti geriausiai; ilgos kojos, siauri klubai, virš jų tvirtas, kampuotas stotas. Jis yra pirmas mano matomas vyriškis. Išplėtusi akis gaudau smulkmenas. Jis atrodo įdomesnis už dangaus dievo Anu ir jo sūnaus, ugnies dievo Enlilo freskas šventykloje. Noriu apžiūrėti jį iš arčiau.

Nepaleisdama laidynės atsistoju pasižiūrėti atidžiau – ir mane tuoj pat pamato šventikė Mita, šventyklos vyresnioji, ji šūkteli mums eiti vidun. Džėja tuoj pat nubėga pas ją. Aš velku kojas, tikiuosi geriau išsižiūrėti į pirmąjį karį, bet jau per vėlu dar kartą pamatyti jo veidą.

– Kalinda! – drebia šventikė.

Parskubu į kiemą. Džėja paima dvi vazonėliuose augančias gėles, kurias buvo išnešusi į saulę, laiko jas sau prie šonų. Šventikė Mita nugena mus pro tamsų šventyklos priėngį. Nuo jame nuolatos rusenančių smilkalų kyla santalmedžiais atsiduodantys dūmai, užgožiantys pelėsių tvaiką. Šventikė paduoda mums po uždegtą aliejaus žibintą.

– Ką jūs darėte už šventyklos teritorijos ribų? – nors buvo žema, susitraukusi moteris, ji tiesiog spinduliavo autoritetą, kurio būtų pakakę net kalnus sudrebinti.

Atremiu jos rūstų žvilgsnį.

– Džėja padėjo man ruošti gebėjimų išbandymams.

– Ką matėte kelyje?

– Nieko.

Ji išplečia šnerves.

– Džėja, ar tai tiesa?

Džėja nuleidžia akis.

– Taip, šventike.

Šventikės žvilgsnis sušvelnėja. Džėja ji pasitiki labiau nei manimi. Pernai šventikė užtiko mane slampinėjančią siauriniame bokšte. Man buvo įkyrėję vartytis lovoje, todėl dažnai nutykindavau į draudžiamą observatoriją įkvėpti šviežio oro. Ne vienus metus vaikščiojau ten niekieno nepastebima, kol vieną naktį ji užtiko mane laiptinėje. Nuo tada bokšto durys stovi užrakintos, o šventikės Mitos pasitikėjimas manimi prapuolė kartu su jų raktu.

– Džėja, eik vakarienės, – paliepė šventikė.

Mano draugė dvejojama dirsteli į mane, o tada nueina, jos žibinto šviesa nutolsta koridoriumi.

Šventikė Mita perveria mane žvilgsniu.

– Kalinda, juk žinai, kad jums draudžiama palikti šventyklos teritoriją, – sako ji. Tada atsargiai paklausia: – Ar tu laiminga čia?

– Taip, šventike.

Čia mano namai. Jei reikėtų juos ginti, užkopčiau kad ir į aukščiausią Alpanų viršukalnę, bet jei gaučiau progą, tą pat padaryčiau ir dėl galimybės dar kartą pamatyti tą pirmąjį karį. Norėdama paslėpti raustančius skruostus nukreipiu veidą nuo žibinto šviesos.

Šventikė Mita cakteli liežuvio.

– Sutelk dėmesį į savo pamokas, savo seseris ir atsidavimą. Kurią iš penkių dieviškųjų vertybių dievai iškelia aukščiau kitų?

– Paklusnumą, – sukuždu. Nutyliu mintyse dūzgiančią abejonę, ar dievai tikrai norėjo, kad teturėtume vieną kelią. Vis dėlto, kai ateina Pasirinkimo metas, mes visos tegalime paklusti.

– Tau būtų naudinga nepamiršti savo vietos čia, – taria šventikė Mita ir nuveja mane, o pati išeina pasitikti atvykstančiųjų procesijos.

Jai išėjus spoksau į uždarytas šventyklos duris. Galėčiau jas praverti ir dar kartelį dirstelėti į vyrus, bet žinau – man dar labai pasisekė, kad šventikė Mita manęs nenubaudė. Nenoriu jos daugiau erzinti.

Žibintu pasišviesdama kelią einu į valgyklą. Mano žingsniai aidi pastato koridoriuose, pastato, kuriame mokymai apie Pasirinkimą yra tokie pat seni kaip ir jo pamatai. Šventykla seniai seniai buvo įsteigta žemės deivės Ki kaip prieglauda našlaitėms, nuo kūdikių iki jaunų merginų. Kaip ir visos paridžanos tikėjimo seserijos, ji veikia vien iš piniginių rėmėjų aukų. Bet rėmėjų dosnumas

nėra neatlygintinas. Jie gali atvykti į bet kurią seserijos šventyklą ir pasirinkti globotinę – būti tarnaitė, kurtizane ar žmona.

Paspartinu žingsnį. Nenoriu būti pasirinkta nė vienai iš tų pareigų. Išvis nenoriu, kad mane pasirinktų. Dauguma dukrų laukia nesulaukia progos išvykti iš šios nuošalios tvirtovės, bet tokią galimybę jos turės tik jei bus pasirinktos rėmėjo, ir jų gyvenimas priklausys nuo jo užgaidų.

Iš valgyklos sklinda šimto mergaičių balsai. Stabteliu tarpduryje ir dairausi po žemus stalus ieškodama Džėjos. Ji sėdi su kitomis mūsų amžiaus dukterimis, tarp jų Falana ir Prita. Džėja mosteli man prisėsti greta ant laisvos grindų pagalvėlės. Priešais jas už to paties stalo sėdi Sarita ir Natesa. Susivaldau nesusiraukusi ir priklaupiu šalia Džėjos. Falana ir Prita pasisveikindamos šypteli ir grįžta prie savo tylaus pokalbio.

– Bambukinė mergaitė, – burbteli Natesa.

Sarita prunkšteli, pilna burna žiaumodama ryžius. Aš pirštais gnaibau maistą. Manęs visai netraukia klausytis jų nuvalkiotų įžeidimų apie mano ūgį ir liesumą.

Džėja palinksta man prie šono.

– Kaip tu?

Gūžtelėjusi vedžioju pirštais po atskiestą troškinį. Noriu pasikalbėti apie auksinę karietą, bet ne prie kitų. Man labiau patiktų pasilaikyti retą mūsų matytą išorinio pasaulio vaizdą tik mudviem.

Į valgyklą įžengia šventikė Mita, paskui ją tvarkinga vorele tipena grupelė seserų. Falana ir Prita nutyla, visoje valgykloje dukterys nustoja valgyti. Seserys išsirikiuoja į eilę salės priekyje. Džėja greta manęs įsitempia, o aš nusišluostau rankas, praradusi apetitą. Mūsų vadovės retai kada pertraukia valgio metą.

– Dukterys, turiu nuostabių žinių. – Šventikė suglaudžia rankas tarsi maldai. – Rėmėjas atvyko Pasirinkimo.

Dauguma mergaičių, net ir per jaunų dalyvauti šioje ceremonijoje, aikteli iš džiaugsmo. Šventikė Mita išdidžiai šypsodamasi leidžia joms pasidžiaugti. Aš po stalu apgraibomis apčiuopiu šaltą Džėjos ranką ir suneriu pirštus su josios.

Šventikės ateina prie mūsų, kad kreiptųsi į tinkamo amžiaus mergaites. Dvylika klūpome prie dviejų stalų. Dėvime vienodus mėlynus sarius, tai yra paklusnumo, atsidavimo, nuolankumo ir susitaikymo spalva. Bet mano panašumas į kitas mergaites tuo ir baigiasi. Ištįsęs mano kūnas išsiskiria iš jų saikingų apvalumų kaip į siūlų kamuolį įsmeigta adata.

– Garbiojo mūsų rėmėjo pageidavimu, gebėjimų išbandymai vyks rytoj kieme, kaip ir planuota, – paaiškina šventikės. – Rėmėjas anonimiškai stebės juos iš šiaurinio bokšto observatorijos.

Man širdyje įsižiebia pyktis. Noriu kautis dvikovoje, kad įrodyčiau savo gebėjimus, o ne kad linksminčiau rėmėją. Man nerūpi rėmėjo palankumas.

Šventikė Mita vaikšto palei mūsų stalą, kalba kruopščiai rinkdamasi žodžius, eina vienodais žingsniais.

– Galėsite rinktis, ar kautis lazda, ar aštriu ginklu.

Džėja taip suspaudžia man delną, kad net dilgteli pirštų galiukai. Dėl nuolatinių karštinės priepuolių atsilikau nuo kitų mergaičių, su aštriais ginklais nesitreniravau. Smūgiuoti ir atremti smūgius plienu mokomės tik įvaldžiusios lazda. Visai neblogai šaudau iš laidynės, bet ji nėra laikoma ringui tinkamu ginklu.

– Norime, kad visos atrodytumėte nepriekaištingai, kai ateis jūsų eilė, – sako šventikė Mita. Už jos šypsenos slypi išpėjimas. – Pasistenkite labai nesužaloti varžovės kūno.

Pašnairuoju į Natesą, ji vypso pilna burna. Visi žino, kad ji nori išvykti iš šventyklos ir tapti rėmėjo žmona. Jei turėtų pasirinkimą, stotų į dvikovą su silpniausiu mergina, kad pati kuo geriau pasirodytų, ir niekam ne paslaptis, kad silpnusia esu aš.